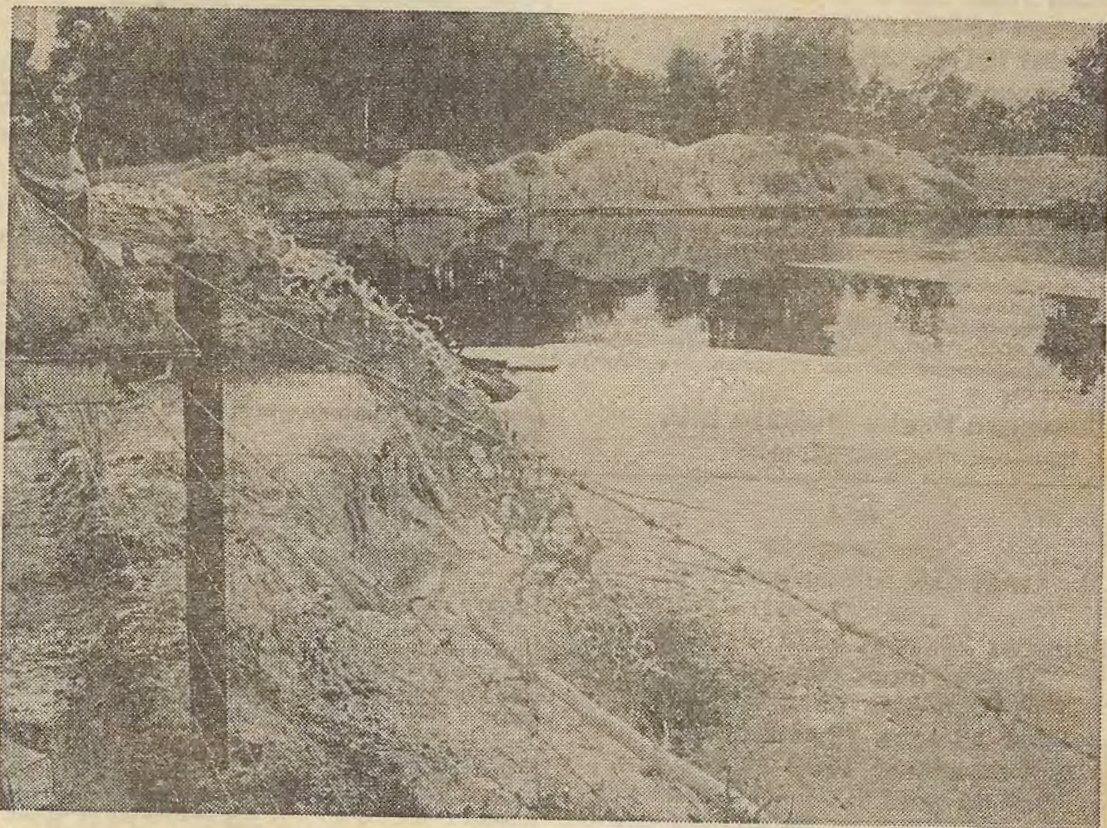

Laag van kalksplijt

12/7 1974

Afdekken Vasser teerput kost 2 ton

Vasse - Provinciale Waterstaat is in samenwerking met Gemeentewerken van Tubbergen begonnen met het storten van kalkslit (slit is een fijn verdeelde vaste stof in water) in de circa een halve hectare grote en acht meter diepe teerput, waarover de laatste jaren in verband met milieuvervuilende aspecten zoveel te doen is geweest.

Gedeputeerde Staten zullen Provinciale Staten binnenkort een voorstel doen hiervoor een krediet van f 200.000,- beschikbaar te stellen. Met de diverse betrokken partijen (gemeente Tubbergen, het Haarlemse bedrijf Witco Chemical Nederland N.V., dat de teer in de put liet deponeren, en het transportbedrijf J. H. Damhuis te Ootmarsum, dat de teer naar de put vervoerde) is overeengeko-

men, dat zij in de kosten bijdragen.

G.S. hebben Provinciale Staten en Gemeentewerken van Tubbergen voorlopige toestemming gegeven met de werkzaamheden te beginnen (dus nog voor het krediet verleend is), omdat tot het eind van dit jaar beschikt kan worden over een goedkoop soort kalkslit, dat eigenlijk niet meer is dan een afvalprodukt van acetyleen. Volgend jaar zal deze stof duur betaald moeten worden.

Heftig

Het heeft lang geduurd vooraleer tot het gebruik van kalkslit werd overgegaan. Een speciale werkgroep kwam na uitgebreid onderzoek tot de conclusie, dat het afdekken van de put met kalkslit de meest afdoende en ook de goedkoopste oplossing is. Het kalkslit neutraliseert de nu nog vrijkomende zwavelzuur en zwaveldioxyde en dat zijn juist de stoffen, die de omringende natuur zóveel

schade hebben berokkend, dat op een gegeven moment niet alleen milieu-instanties, maar ook particulieren en overheid in beweging kwamen. Heftig laaiden de discussies op toen ongeveer drie jaar geleden geconstateerd werd, dat Witco vijftig vaten in de kuil had laten storten. Men was bang voor giftige chemicaliën. Het Rijksinstituut voor de Volksgezondheid te Bilthoven stelde echter vast, dat in de vaten dezelfde teer-afvalprodukten zaten als die welke „los" in de kuil werden geloosd. Toen was evenwel iedereen gearmeerd. Velen hadden uit eigen aanschouwing kunnen constateren, dat de natuur in de omgeving van de kuil ernstig was aangetast: honderden en honderden dode bomen. Het is, zo werd gezegd, alsof er een kolossale vlammenwerper overheen is gegaan. Na het nodige touwtrekken kon burgemeester Schepers van Tubbergen meedelen, dat de teer-afvalstortplaats per 1 april 1972 definitief zou worden gesloten. Hij stelde wel treurig vast: „Daar groeit nooit een sprietje meer".